

Copyright © 2020 Dinah Dinwiddie

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de
reproducere totală sau parțială, sub orice formă.

Editie publicată prin înțelegere cu Harlequin Enterprises ULC.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și
întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite
fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate,
companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Bârfe, baluri și săruturi focoase

Julia London

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Laura Runcanu

Corector: Ionel Palade

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LONDON, JULIA

Bârfe, baluri și săruturi focoase / Julia London

trad. din limba engleză: Dana Purgaru . -

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9469-0

I. Purgaru, Dana (trad.)

821.111

JULIA LONDON
*Bârfe, baluri
și săruturi focoase*

Traducere din limba engleză
Dana Purgaru

LITERA
București

Capitolul 1

Helenamar, Alucia

1846

Este un adevăr absolut că bărbații și femeile, deopotrivă, își doresc să aibă parte de jurământul onest al cuiva care să-i iubească și să-i aprecieze toată viața, și că nimic nu stârnește mai multă bucurie în sânul omenirii decât o nuntă.

Recent, cea mai fericită ocazie a fost nunta dintre Lady Eliza Tricklebank, admirată de toată lumea, și Alteța Sa Regală Sebastian Charles Iver Chartier, prințul moștenitor al Aluciei.

Mireasa a intrat în Catedrala Sfântul Paul din capitala aluciană, Helenamar, la douăsprezece și jumătate. Ea a purtat o rochie albă din mătase și șifon, în stil alucian, croită strâns pe corp și cu o trenă simplă, de nouă metri lungime. Trena a fost cusută manual cu fir de argint și aur, având simbolurile Aluciei și Angliei, inclusiv faimosii cai de curse alucieni, flori de piciorul-cocoșului și blazonul Chartier. Anglia a fost reprezentată corespunzător prin trandafirul Tudor, leul și steagul regal englez. Mottoul național alucian, Libertatem et Honorem, era brodat cu minuțiozitate, cu litere festonate pe tivul mânecilor.

Mireasa a purtat un voal prins cu o tiară de diamant, cu o piatră centrală de zece carate, împrumutată de Maiestatea Sa regina Daria. În jurul gâtului, a purtat un colier cu douăzeci și trei de perle, câte una pentru fiecare provincie din Alucia, cadou de la Maiestatea Sa regele Karl. La piept, Lady Tricklebank a purtat o broșă din safir și aur, cadou de nuntă de la logodnicul ei, prințul Sebastian.

Prințul a îmbrăcat un frac negru din lână superfină, lung până la jumătatea gambei, vestă albă, brodată cu minuțiozitate, cu aceleași simboluri ale Aluciei și Angliei precum cele de pe trena miresei, și o cravată de mătase tivită cu fir de argint și aur. El a purtat coroana primită la investirea sa ca prinț moștenitor. După ceremonie, tinerii căsătoriți au călătorit cu trăsura deschisă la Palatul Constantin, printr-o

multime de oameni care s-au aliniat pe bulevard ca le de cinci kilometri pentru a le transmite felicitări.

Regele le-a acordat prințului și noii sale mirese titlurile de Duce și Ducesă de Tannymeade. Ei vor locui în orașul-port, la Palatul Tannymeade.

*– Gazeta Honeycutt de modă și viață
gospodărească dedicată doamnelor*

Orice nuntă aduce cu ea o promisiune inerentă încântătoare, însă în cazul unei cununii *regale*, bucuria paroxistică poate întipări cu ușurință zâmbete permanente pe toate chipurile vesele. Până și cea mai blazată inimă s-ar preface într-una binevoitoare. Iar dacă fericita mireasă regală se întâmplă să fie cea mai dragă prietenă a cuiva, acest lucru nu poate provoca decât valuri de fericire, în cascadă.

Lady Caroline Hawke era peste toate de bucuroasă pentru norocul ce dăduse peste cea mai dragă prietenă a ei, Eliza Tricklebank, care, chiar în acel moment, își jura dragostea și loialitatea față de prințul Sebastian. Până în urmă cu câteva luni, Eliza fusese hotărâtă să rămână fată bătrână și să aibă grijă de tatăl ei orb, pentru tot restul zilelor. Își petrecuse timpul în rochii și șorturi simple, când citindu-i tatălui său, când delectându-se cu acel hobby curios al ei, reparând ceasuri. Apoi însă, Eliza fusese invitată la un bal regal, un bărbat își pierduse viața, iar ea intrase în posesia unor informații care indicau spre identitatea ucigașului și, nu peste mult timp, Caroline aflase că Eliza urma să se mărite cu un bărbat care într-o bună zi avea să fie rege peste această țară. Ceea ce însemna că Eliza avea să devină *regină*.

Fusese atât de improbabil, de imposibil, încât întrecea chiar și cel mai nebunesc basm pe care-l auzise vreodată Caroline sau pe care și-l imaginase.

Stând în primul rând în catedrală, un loc de onoare ce-i fusese acordat în postura de cea mai dragă prietenă a Elizei, Caroline se simțea puțin nostalgică. Eliza radia de fericire. Caroline nu se considerase niciodată genul sentimental, dar iată că era.

Își îndreptă privirea către prințul Leopold, care stătea lângă frațele său, prințul Sebastian. Se întrebă ce părere avea el despre acel prilej și despre fericitul cuplu. Prințul era destul de înalt și avea o siluetă robustă și musculoasă. Haina care îi acoperea umerii largi

se îngusta spre o talie subțire, apoi se evaza din nou. Arăta atât de regal și de masculin încât Caroline își permise să viseze puțin cu ochii deschiși – se imagină pășind, chiar spre acest altar, la brațul lui.

Refuză să își strice acest mic vis plăcut, amintindu-și de primirea jalnică de care avusese parte la banchetul regal. La acel eveniment prestigios, el se uitase la ea ca la o slujnică venită să-i ridice hainele murdare. Făcuse același lucru din nou în timpul unei plimbări matinale prin parcul Klevauten, organizată pentru invitații de la nuntă. În ziua aceea, când ea galopase lângă el și prietenii lui, el se încruntase și îi spusese:

– Pesemne v-ați rătăcit, madam.

Ca și cum ar fi fost vreo mucoasă care se strecurase în mijlocul unei petreceri regale!

Din fericire pentru el, Caroline avea o fire iertătoare și, în ciuda pizmei, încă își imagina cum ar fi dacă prințul Leopold i-ar zâmbi așa cum îi zâmbea Elizei prințul Sebastian. Ce bucurie ar fi să pășească spre altar alături de el, purtând o rochie la fel de frumoasă ca a Elizei, creată de croitoresele regale, desigur, cu ajutorul ei. Era talentată la modă.

Lângă Eliza stătea sora ei, doamna Hollis Honeycutt, care era doamnă de onoare. Hollis era ajutată de opt îngerași care supravegheau trena elaborată a Elizei, atașată rochiei de mireasă. Îngerașii erau îmbrăcați la fel ca Eliza, fără trenă, desigur, pentru că doar cele mai experimentate doamne se puteau descurca cu așa ceva. În schimb, fetele purtau pe cap coroane de flori. Nu existau domnișoare de onoare.

Dacă ar fi fost nunta ei, Caroline ar fi avut o flotă de domnișoare de onoare.

În Alucia însă, după cum explicase Eliza, nu se obișnuia așa ceva.

– Fete cu flori, spusese ea. Vin din toată țara. Din câte am înțeles, e o onoare destul de mare să fii fată cu flori.

– Dar de ce nu poți avea ce-ți place *ție*? se plânse Caroline, presupunând evident că Elizei îi plăcea același lucru ca și ei.

Din ziua logodnei Elizei cu prințul Sebastian, Caroline presupusese, destul de incorect, că ea avea să fie domnișoara de onoare principală. Doar ea, Eliza și Hollis fuseseră nedespărțite de pe vremea când erau niște fetețe.

– Sincer, sunt încântată de fetele cu flori, spusesese Eliza. M-aș mulțumi cu ceva foarte simplu. Am fost *mulțumită* de ceremonia civilă. Însă regina Daria preferă altceva.

– Bineînțeles. Asta e nunta la care vei fi văzută de toți oamenii pe care-i vei conduce într-o bună zi.

Eliza pufnise.

– Nu voi conduce, Caroline. O să fiu norocoasă dacă o să-mi gădesc soțul în locul ăsta imens.

Arată spre pereții cu decorațiuni din jurul lor. Nu era o exagerare... Palatul Constantin părea chiar mai mare decât Palatul Buckingham.

– Lasă-mă să fiu domnișoară de onoare, o implorase Caroline. Sunt mult mai pregătită să-ți supraveghez trena decât Hollis.

– Pardon! Eu sunt *sora* ei, îi amintise Hollis lui Caroline.

– Trena are nouă metri, Hollis. Cum o să te descurci? Abia te-ai descurcat cu trena ta de când suntem în Alucia. Iar rochia *mea* ar trebui să fie văzută. N-am precupețit nici o cheltuială pentru ea.

Eliza și Hollis aruncaseră priviri spre Caroline.

– Adică, desigur, după ce e văzută rochia *ta*.

Surorile continuaseră s-o privească fix.

Caroline ridicase puținel din umeri.

– *De bună seamă*, adăugase ea.

– Asta am și crezut că vrei să spui, replicase Eliza înțelegătoare.

Cele trei adoptaseră bucuroase stilul vestimentar alucian de când sosiseră în Helenamar, cu o lună în urmă. Rochiile în stil englezesc – cu fuste pline, decolteuri înalte și mâneci lungi – erau călduroase și grele. Admiraseră frumoasele rochii aluciene, care se mulau pe formele corpului, cu mânecile lor lungi și vapoase și, mai ales, cu trenele lor cu broderii complicate... până când descoperiseră că trenele neobișnuit de lungi nu erau deloc simplu de purtat.

O să mă descurc, insistase Hollis. Nimeni n-a venit la nunta asta ca să-ți vadă *ție* rochia, Caro.

– Ei bine, evident, *Hollis*, că n-au făcut asta. Însă vor fi încântați, nu-i așa? Și, apropo, nu-i nici o lege care să spună că însoțitoarea de onoare trebuie să fie sora cuiva.

– Nu-i nici o lege, dar ea *este* sora mea și va fi însoțitoarea de onoare, spuse Eliza. Și, în plus, dacă ai fi tu lângă mine, mi-aș face

griji întreaga ceremonie că ești prea absorbită de Leo ca să-mi supraveghezi trena.

Arcuise din sprânceană uitându-se direct la Caroline. Ca și cum Caroline făcuse ceva rău.

Sigur că nu făcuse.

– *Leo*? Așa îi spui acum? rostise ea târâgănat.

Leo era fratele mai mic al prințului Sebastian. Alteța Sa Regală prințul Leopold.

Prințul Leopold, așa cum îl știa toată lumea, își petrecuse ultimii ani în Anglia, „frecventând“ Cambridge, ceea ce însemna, de fapt, că petrecea mai mult timp la serate și cluburi pentru gentlemeni și cabane de vânatoare decât studiind. Caroline îl întâlnise vara trecută, la Chichester, cu ocazia unei petreceri, la o casă din provincie. Avuseseră un mic schimb fermecător de cuvinte, pe care Caroline și-l amintea foarte bine, cuvânt cu cuvânt. Prințul Leopold, în schimb, nu și-l amintea deloc. Mai rău, părea să nu-și amintească nici de ea.

Vocea arhiepiscopului se înalță brusc într-un fel de cântare, atrăgându-i atenția lui Caroline înapoi spre ceremonie. Vai, iar se gândea la prințul Leopold când ar fi trebuit s-o privească pe cea mai bună prietenă a sa, care se mărita cu un prinț. În acel moment, Eliza își strecură degetele în mâna prințului Sebastian pe care o ținu strâns în timp ce arhiepiscopul îi ceru să repete după el în engleză: *Să iubești, să cinstești, să protejezi și să aperi.*

Așa de romantic.

Caroline aruncă o privire în dreapta ei. Stătea așezată lângă fraatele ei, baronul Beckett Hawke. Era mai mare decât ea cu șase ani și fusese protectorul ei de când ea avea opt ani, iar el paisprezece. Se aplecă spre el.

– Nu-i așa că e frumoasă? șopti ea.

– Șșș.

– Cred că e mai drăguță chiar decât regina Victoria în ziua nunții, șopti Caroline. Rochia ei e frumoasă. Firele de aur și argint din trenău au fost ideea mea.

Beck se prefăcu că nu auzise nici un cuvânt.

– Știi, cred că aș fi putut să creez chiar eu trena.

Fratele ei îi puse mâna pe genunchi și strânse în timp ce își îndreptă spre ea ochii de un verde pal. Se încruntă amenințător.

Caroline îi dădu mâna la o parte și aruncă o privire în jurul ei. Era imensă această catedrală Sfântul Paul. Tavanul pictat se înălțau deasupra capului cu imagini angelice și divine. Toate decorațiunile erau placate cu aur, în special amvonul, care aducea mai mult cu un monument decât cu un suport pentru Biblie. Erau atât de multe vitralii încât lumina dimineții se răspândea pe trena lungă a Elizei, transformând-o într-un curcubeu în mișcare, în timp ce razele soarelui licăreau prin geamuri.

Fiecare scaun era ocupat în catedrala masivă, plină de oameni frumoși cu pielea în diferite nuanțe, costume colorate și bijuterii strălucitoare. Veniți de departe, din câte înțelesese Caroline, din țări despre care nici măcar nu auzise.

Într-o boltă deasupra altarului, un cor de tineri și băieți cântau imnurile care o însoțiseră pe Eliza pe culoarul central către prințul ei. Sunaseră ca și cum cerurile s-ar fi despărțit și îngerii ar fi cântat pentru această mireasă.

Ceremonia, care dura deja de aproape o oră, era marcată de solemnitate și mult fast. Caroline nu era foarte sigură ce se întâmpla pentru că ceremonia se desfășura în latină și aluciană, doar părțile în care Eliza trebuia să vorbească fiind în engleză. I se părea că Eliza și Sebastian se mișcau tot timpul ba în sus, ba în jos, într-un minut în genunchi, cu capetele plecate, iar în următorul în picioare, privindu-se ochi în ochi. Urmă un moment solemn în care Eliza fu îndrumată să stea singură în genunchi. Părea că ar fi fost unsă cavalier sau investită în vreun fel, iar la final, arhiepiscopul își puse mâna pe capul ei, regele și regina se ridicară, apoi prințul Sebastian o săltă și îi prinse la piept o superbă broșă cu safir și aur.

– Acum e o prințesă adevărată, îi șopti Caroline lui Beck. După cum era de așteptat, el o ignoră.

Eliza chiar arăta ca o prințesă, iar Caroline și-ar fi dorit ca tatăl Elizei, judecătorul Tricklebank, să poată fi aici. Din păcate, îi era imposibil să participe din cauza vârstei lui înaintate și a orbirii. În Anglia avusese deja loc o ceremonie mai restrânsă, privată – prima cununie civilă –, înainte ca Sebastian să se întoarcă în Alucia. Acea ceremonie, la care participase și tatăl ei, fusese necesară din cauza faptului că Eliza și Sebastian nu păreau să-și poată ține mâinile de parte unul de celălalt, nici măcar pentru câteva ore.

Mai fusese o uniune civilă, de îndată ce Eliza ajunsese în Alucia, pentru nu fi luat în discuție un comportament neadecvat, din moment ce relația dintre Eliza și prințul era și mai înfocată. Fusese chiar stânjenitor. Dar nici una dintre ceremonii nu fusese astfel. Acesta era un spectacol public grandios, o sărbătoare pentru ochii și inimile romanticilor de pretutindeni.

Mintea lui Caroline zbură întrebându-se dacă toți acești oameni se vor afla la bal în acea seară. Ea așa spera. Avea o rochie albastră aluciană, brodată cu aur, uluitor de frumoasă. Ea însăși făcuse trena. Balul putea fi momentul ei de strălucire... pe lângă Eliza, desigur. Cu o zi în urmă, Eliza enumerase emoționată șefii de stat care urmau să participe la nuntă și la bal și se făcuse puțin cam palidă odată cu numărul care creștea. Pulsul lui Caroline crescuse de încântare.

– Nu pot să fac față! exclamase Eliza, tulburată de numărul demnitarilor, al regilor și reginelor. Dacă spun ceva greșit? Știi cum sunt eu. Ai idee câte cadouri am primit? Trebuie să le țin minte pe toate? N-am văzut în viața mea atâtea potire de aur, platouri de argint și porțelan fin! Dacă mă împiedic? Dacă vărs ceva pe rochie?

– Sfatul meu, draga mea, este să nu-ți umpli farfuria astfel încât să dea pe-afară, spusese Hollis absentă.

Se concentra asupra hârtiei la care lucra, luând notițe pentru revista pe care o publica, *Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor*. Gazeta bilunară acoperea subiecte precum cele mai recente tendințe în modă, gospodărie, sfaturi pentru sănătate și – partea cea mai interesantă – cele mai ispititoare bârfe despre înalta societate londoneză.

Hollis reușea să țină pasul cu greu acum, având în vedere pofta insatiable de știri în legătură cu înalta societate. Avea de gând ca odată întoarsă la Londra să publice o gazetă cu o ofertă dublă față de cea obișnuită, cu toate știrile despre nunta regală. Era ocupată să-i trimită servitorului ei, Donovan, scrisori pe care acesta trebuia să i le păstreze în siguranță pe întreaga durată a lunii în care ea se afla în Alucia.

Era atât de preocupată încât sfatul ei, deși venit pe un ton relaxat, nu fu oferit cu prea multă considerație, iar Eliza se simți ofensată.

– Pardon! N-am mâncat mai nimic de când am ajuns în Alucia. La fiecare masă regina se uită la mine de parcă n-ar fi de acord cu

nimic! Mi-e frică să fac orice, cu atât mai puțin să mănânc, se plânse Eliza. Toți o să fie cu ochii pe mine. O să aștepte să fac ceva greșit sau o să facă speculații dacă sunt deja însărcinată. Nici nu vă puteți imagina cât de mult interes există pentru capacitatea mea de a avea un moștenitor.

– Păi, sigur că da! spusese Caroline veselă. Va trebui să fii o iapă de prăsilă, dragă, dar după ce le dai ceea ce vor, o să trăiești în fericire conjugală pentru restul zilelor tale, înconjurată de bogății și de privilegii și de mulți, *mulți* slujitori.

– N-o să stea *toți* cu ochii pe tine, Eliza. Cel puțin jumătate dintre cei din încăperea o să se uite la frumosul tău soț, spuse Hollis făcând cu ochiul.

Caroline fu din nou trezită la realitate când arhiepiscopul ridică un potir greu împodobit cu bijuterii deasupra capetelor Elizei și prințului Sebastian. Asta însemna că se apropiau de final? Prințul Sebastian o luă de mână pe Eliza și se întoarseră cu spatele la arhiepiscop, cu fața spre oaspeți și cu zâmbete ridicol de fericite pe chipuri. Erau căsătoriți!

Hollis se întoarse la rândul său și Caroline văzu chiar și din locul în care ședea că ochii ei de un albastru-închis străluceau încărcăți de lacrimi de bucurie. Oaspeții se ridicară în picioare în timp ce prințul și mireasa lui începură să se îndepărteze de altar. Petale de trandafir cădeau de sus deasupra cuplului și a oaspeților lor. Fetele cu flori se mișcau în spatele Elizei ca niște fluturi, flancându-i trena în timp ce mergeau pe urmele cuplului, pe culoar. Prințul Leopold îi oferî brațul lui Hollis, iar ea îi zâmbi. Caroline se simți exclusă. Hollis și Eliza îi erau foarte dragi, aproape ca două surori, și își dorea să fie cu ele acum.

Eliza și prințul Sebastian trecură pe lângă Caroline și Beck fără să-i bage în seamă. Era de așteptat – cei doi păreau din cale-afară de înamorați. De fapt, erau atât de fermecați unul de celălalt, încât Caroline se temu ca nu cumva să dea peste una dintre coloanele de marmură care le mărgineau drumul.

O, dar era invidioasă, plină peste poate de invidie. În Anglia, rareori se gândea la căsătorie, cu excepția cazurilor în care Beck se plângea că ea ar fi trebuit să se mulțumească cu cineva, cu *oricine*, ca să-și onoreze îndatoririle. Dar ei nu-i păsa cu adevărat de îndatoriri, chiar dacă protestele lui nu încetau. Caroline bănuia că îi plăcea

mai degrabă să o țină sub papuc. Așa că ea trecea de la o petrecere la alta, bucurându-se de atenția numeroșilor gentlemen care-i ieșeau în cale, fericită de libertatea pe care o avea de a face ce dorea.

Dar, uitându-se la Eliza, Caroline își dădu seama că își dorea cu adevărat ca într-o bună zi să se îndrăgostească de un bărbat care să-i fie la fel de devotat cum era prințul Sebastian miresei lui. Voia să simtă tot ceea ce simțea Eliza, să înțeleagă cum putea să schimbe o persoană o astfel de dragoste.

Prințul Leopold și Hollis trecură pe lângă Caroline și Beck. Chipul lui Hollis era brăzdat de lacrimi de fericire. Se întâmplă ca prințul Leopold să se uite la oaspeți în timp ce trecea prin dreptul lor, cu un zâmbet politicos pe buze. Privirea lui se adânci în ochii lui Caroline – ei bine, nu tocmai *se adânci*, mai degrabă trecu peste ea –, dar, chiar și așa, ea îi zâmbi larg. Dădu să ridice mâna, dar se simți brusc înghiontită între coaste. Îi aruncă o căutătură surprinsă fratelui său.

– Nu te mai holba, șopti el. O să-ți frângi gâtul dacă-l mai întinzi mult.

Caroline își atinse cu aroganță o buclă din dreptul gâtului.

Beck își îndreptă atenția spre procesiune. Regele și regina treceau acum prin dreptul lor. Beck se aplecă spre ea și îi șopti:

– E un *prinț*, Caro, iar tu ești doar o englezoaică obișnuită. Iar te duci cu gândul la istorisiri cu zâne. Văd asta clar pe fața ta.

Doar o englezoaică obișnuită? I-ar fi plăcut foarte mult să-l lovească pe Beck, așa cum făcea pe vremea când era doar o mică englezoaică obișnuită.

– E mai bine să visezi la povești cu zâne decât să nu visezi deloc.

Beck își dădu ochii peste cap. Rămase imperturbabil în timp ce arhiepiscopul și băieții de la altar îi urmau pe rege și pe regină.

Doar o englezoaică, chiar așa.

Capitolul 2

Proaspăt căsătorita ducesă de Tannymeade a fost admirată de locuitorii din Alucia și chiar de întreaga lume. După ceremonialul de nuntă, cuplul a fost sărbătorit în cadrul unei petreceri private de familia ducelui și de oaspeții invitați special, timp în care ducesei i-au fost oferite cadouri de nuntă, printre acestea numărându-se un colier cu rubin din partea împăratului Ferdinand I al Austriei, o casetă placată cu aur și porțelan din partea sultanului Abdülmecid și a poporului Turciei, și o pereche de cai dansatori din partea prințului Florestan I de Monaco. Regina noastră, Victoria, și prințul Albert le-au dăruit ducelui și ducesei reședința provincială Crawley Hall, din Sussex, ale cărei chei au fost înmânate cuplului de onorabilul Lord Russell, care s-a deplasat la Helenamar pentru a ține locul reginei.

Ducele și ducesa de Tannymeade nu au fost singurii care s-au bucurat de atenție în timpul ceremoniei. Unii observatori au remarcat că o rudă foarte apropiată a ducelui a investit mare parte din atenția sa asupra unei moștenitoare wesloriene, mai degrabă decât asupra tinerilor căsătoriți.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață
gospodărească dedicată doamnelor

Nunta fu, probabil, cea mai lungă ceremonie din istoria omenirii. Nici măcar un bacanal grecesc nu putea să dureze atât. Cravata de la gâtul prințului Leopold părea prea strânsă. Medalii pe care le purta ca parte a ținutei sale oficiale păreau să tragă ciudat de țeșătură, ceea ce-l făcea să-și miște umărul din când în când ca să-și îndrepte haina. La ce oră fusese adus în pat de garda sa, Kadro, în dimineața asta? La patru? Acum era doar o amintire neclară. De fapt, nu era vina lui Leo. Fusese un fel de provocare să bea *la fée verte*, sau zâna verde, așa cum o numise ambasadorul suedez.

La finalul procesiunii din catedrală, tinerii însoarați intraseră într-un mic vestibul pentru a semna în registrul de căsătorii al

parohiei. Leo, doamna Honeycutt și arhiepiscopul îi urmaseră ca martori. Leo îl privi pe fratele său semnându-se *Sebastian Chartier* cu mișcarea familiară, apăsată și sigură, a stiloului său. Văzu că bătea cu degetul în cracul pantalonului de nerăbdare în timp ce Eliza luă stiloul și semnă la rândul ei. Mâna ei tremura și reuși să lase o pată de cerneală sub liniile mari și înfloritoare ce formau *Eliza Tricklebank Chartier*. De îndată ce lăsase stiloul jos, ea și doamna Honeycutt se lipiseră una de cealaltă și răseră de parcă ar fi fost nebune, doamna Honeycutt lipindu-și capul brunet de cel al Elizei.

Sebastian și Leopold schimbă o privire. Sau mai degrabă Leo se uită la Bas și apoi la ceasul care era chiar deasupra umărului fratelui său. Nu voia să fie nepoliticos, dar capul îi bubuia și își simțea gura uscată. De două săptămâni o ținuseră într-o ceremonie și o celebrare, într-un eveniment oficial și o recepție. Luase parte la toate, îndeplinindu-și conștiincios obligațiile de prinț și de cavaler și de orice altceva mai voiau ei să fie, totul în timp ce bea pentru a-și amorti plictiseala. Abia aștepta să termine cu asta, să fie alături de prieteni. Leo prefera o viață departe de Alucia, în Anglia, cu tovarășii lui. Nu viața asta princiară în care nu era de nici un folos nimănui, o recuzită la o ceremonie după alta.

– Sunteți martoră, doamnă Honeycutt, spuse Leo pentru a grăbi lucrurile și ridică stiloul de aur pe care i-l dădu, în caz că nu îi era clar ce presupunea să fie martoră.

– Da, desigur, zise ea emoționată și îi dădu drumul surorii ei.

Își scrisese cu dexteritate numele, sub pata Elizei.

Leo o anexă și el pe a lui – scriind în grabă, dornic să meargă mai departe –, apoi rămase în picioare cu mâinile duse la spate, în timp ce arhiepiscopul oferi o ultimă binecuvântare. De câte binecuvântări avea nevoie un cuplu?

Dar, în cele din urmă, ieșiră din catedrală, iar Bas și Eliza urcară într-o caleașcă deschisă. În această frumoasă zi însorită, fericitul cuplu avea să fie escortat de gărzile palatului pe bulevardul lung în drum spre palat, astfel încât mulțimile de oameni care așteptau să o zărească pe noua lor prințesă moștenitoare și să aibă ocazia să facă cu mâna. Eliza devenise destul de populară de la sosirea ei în Alucia. Oamenii o vedeau ca pe una de-a lor, o persoană de rând, care îl fermecase pe prințul moștenitor fără nici un efort deosebit, în afară de a fi ea însăși. Leo le înțelegea fascinația – era o poveste despre